Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 76 (1326) ♦ Середа, 24 квітня 1996 року ♦ Ціна договірна

ЗАВДАННЯ ДЛЯ УРЯДУ: ЗНАЙТИ ГРОШІ

Парламентська хроніка

Ранкове засідання 23 квітня

Сесія погодила календарний план роботи Верховної Ради на квітень-травень. Тут якихось заперечень не виникало.

Майже одностайно було прийнято постанову про внесення до порядку денного засідання Верховної Ради України звіту Прем'єр-міністра Є. Марчука про хід виконання Постанови Верховної Ради від 23 січня 1996 року «Про погашення заборгованості Державного бюджету України і місцевих бюджетів за 1995 рік по заробітній платі, пенсіях, стипендіях, інших грошових виплатах населенню». Термін звіту буде визначено пізніше.

А суперечки почалися тоді, коли депутати перейшли до обговорення відкладеного з п'ятниці питання про утворення Тимчасової спеціальної комісії з опрацювання проекту нової Конституції. Пропонували три варіанти відповідної постанови. Навколо них розгорнулися бурхливі дебати. Але жоден з проектів не схвалили.

На пропозицію Олександра Мороза на сесії з 12 години 30 хвилин мали продовжити обговорення проекту Конституції, взяти участь у якому записалися більш як 100 чоловік.

(Закінчення на 2-й стор.).

Є контакт парламентаріїв

Учора до Французької Республіки відбула офіційна парламентська делегація, очолювана Головою Верховної Ради Олександром Морозом. Цей візит на запрошення глави Сенату Франції Рене Монарі має започаткувати довготривалі контакти двох великих європейських держав на рівні керівництва, постійних комісій, депутатських груп «Україна—Франція» та «Франція—Україна».

Український день у Палаці Європи

Учора Президент України Леонід Кучма виступив з промовою перед Парламентською Асамблеєю у Палаці Європи, що у французькому місті Страсбурзі. Як вже повідомляла наша газета, глава Української держави перебував у Страсбурзі з офіційним візитом.

Європейські парламентарії були поінформовані про політичну ситуацію в нашій країні. Леонід Кучма розповів про хід конституційного процесу в Україні, відповів на запитання парламентаріїв. Розмова торкнулася і такої болючої теми, як ліквідація наслідків Чорнобильської аварії.

У Страсбурзі Леонід Кучма зустрівся з Головою ПАРЄ Лені Фішером і Генеральним секретарем РЄ Даніелем Таршисом.

Дурне сало без... програми

ПРЕЗИДІЯ Кабінету міністрів вирішила направити на доопрацювання проект Національної програми розвитку агропромислового виробництва і відродження села на 1996—2005 роки.

Як повідомили агентству Інтерфакс-Україна у прес-службі уряду, на засіданні Кабміну в понеділок, вказуючи на недоліки проекту програми, Прем'єр-міністр Євген Марчук наголосив, що відродження села й аграрного виробництва не є галузевим завданням, а загальноекономічною проблемою. Тому в основі всіх розрахунків має бути закладено вищі економічні параметри, чіткіше пророблено механізм державного і ринкового врегулювання, визначено основні джерела фінансування, особливо 1997 року.

Проект програми, розробленої на виконання розпорядження Президента України, постанови Верховної Ради і програми діяльності уряду, передбачає основні напрями реформування соціально-економічних і правових відносин, забезпечення розвитку різних форм власності в АПК.

На першому етапі реалізації програми (1996—1997) плановано зупинити падіння і стабілізувати сільгоспвиробництво, до 2000 року — провести в основному структурну перебудову в АПК і довести до 40—45% частку переробки й заготівлі продукції в загальних обсягах аграрного виробництва. На останньому етапі накреслено домогтися збільшення експорту конкурентоспроможної сільгосппродукції.

Сьогодні — День незалежності Держави Ізраїль

Репортаж «Земля Біблійська» читайте на 6-й стор.

Повпреди ООН — у Києві

Основна мета візиту до Києва заступників Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй Рафіюддіна Ахмеда і Ясусі Акаші — це участь у заходах, присвячених 10-й річниці катастрофи на Чорнобильській атомній електростанції. Вони побували на Чорнобильській АЕС, у 30-кілометровій зоні відчуження, а також у Славутичі, де мешкають чорнобильські енергетики, взяли участь у роботі «круглого столу» «Чорнобиль: учора, сьогодні. А завтра?»

З 23 по 26 квітня планують також узяти участь у організованій у Києві під егідою ООН міжнародній зустрічі «Демократія: управління і участь». У роботі цієї зустрічі візьмуть участь представники майже 30 країн.

Десять літ — десять бід

До Українського національного реєстру постраждалих від Чорнобильської катастрофи внесено дані про 474 095 осіб.

Як повідомили агентству Інтерфакс-Україна в прес-центрі Міністерства охорони здоров'я, ще 36 тис. чоловік внесено до Військово-медичного реєстру Міністерства внутрішніх справ та Служби безпеки України.

За даними Військово-медичного управління Служби безпеки України, більш як 5 млн. з 52-мільйонного населення України постраждали від променевого впливу в результаті аварії на Чорнобильській АЕС.

195 з 237 ліквідаторів аварії, котрим 1986 року було поставлено діагноз «гостра променева хвороба», проживають в Україні.

(Закінчення на 2-й стор.).

Чорнобиль

Десять літ — десять бід

(Початок на 1-й стор.).

Під час перевірки достовірності діагнозу його підтверджено у 145 хворих.

Комплекс факторів, що склалися внаслідок катастрофи, негативно вплинув також на здоров'я дітей. За підсумками десятирічних спостережень, у них значно зросло число новоутворень — з 1986 до 1995 року зареєстровано 256 випадків, захворюваність на рак щитовидної залози у дітей віком до 15 років. Різко зросла кількість захворювань кровоносної, нервової та травної систем, вроджених патологій. Високий рівень захворювань органів дихання та ендокринної системи, зрослі показники дитячої смертності.

Зробити все можливе, щоб забезпечити дітям Чорнобиля здорове майбутнє, прагнуть українська фірма «Закордонтурсервіс», корпорація «Світтрансгруп» та Дитячий фонд «Дітям Чорнобиля — світле майбутнє». Розроблено комплексну програму реальної допомоги дітям, котрі постраждали від Чорнобильської катастрофи. Останнім часом забезпечено реабілітаційне лікування 600 чорнобильських дітей в Італії та 200 у Болгарії. Планується ряд заходів, кошти від реалізації яких підуть на потреби дітей Чорнобиля.

А напередодні річниці Чорнобильської катастрофи на адресу Волинської облдержадміністрації надійшло більш як 330 мільйонів карбованців. Їх буде спрямовано на допомогу ліквідаторам, дітям — усім, хто найбільше постраждав від катастрофи. А переселенцям, котрі проживають зараз у Луцьку, управління в справах захисту населення від наслідків аварії на ЧАЕС відшкодує пайові внески за кооперативні квартири з розрахунку 13,65 кв.м житлової площі на кожного члена сім'ї.

«Діти мають цвісти, а не хворіти», —

закликають німецькі музиканти і приїжджають до Києва, щоби дати благодійні концерти для лікування дітей, хворих на лейкемію

Концерти відбудуться у дні сумної річниці чорнобильської трагедії з ініціативи і за сприяння християнської спілки «Людина і навколишнє середовище», яка надає гуманітарну допомогу українським лікувальним закладам з 1991 року.

Щороку майже 650 дітей в Україні хворіють на лейкемію, 140 з них проходять лікування у гематологічному відділенні дитячої лікарні № 14 Києва. Сьогодні онкологічне відділення лікарні розраховане лише на 50 ліжок. Саме тому велика кількість дітей, які конче потребують спеціального лікування, не може його вчасно отримати. Отже, німецькі добротворці мають намір допомогти українським медикам розширити лікарню, що дасть змогу в майбутньому лікувати тут у стаціонарних умовах 80 дітей.

Ініціатори доброчинної акції впевнені, що джазова музика сприятиме милосердю та взаєморозумінню між людьми. До складу джаз-каравану Дармштадт—Київ увійшли досить відомі на міжнародній джазовій сцені чотири гурти з 50-ма виконавцями, які виявили бажання виступити в Києві, відмовившись від гонорару за концерти.

Завідувач гематологічного відділення дитячої лікарні № 14 Києва Є.Лівшиць висловив глибоку подяку організаторам акції і зауважив, що без їхньої допомоги можна було б уже завтра зачиняти двері клініки.

В Україні дітей часто називають квітами. Тому символом цієї акції стала квітка, над нею — веселка, а девізом — «Дайте дітям цвісти».

У Президії Верховної Ради України

Під чию диктовку не виплачують зарплату?

Не раз і не два високі урядовці нашої країни на трибуні Верховної Ради били себе в груди, запевняючи, що вже, нарешті вони розрахувалися з людьми, повернули їм борги із зарплати або ось-ось повернуть.

Однак народні депутати, зустрічаючись із виборцями, переконувалися, що це, м'яко кажучи, не так. На засіданні Президії секретар Комісії з питань науки та народної освіти Станіслав Ніколаєнко повідомив: працівники шкіл, профтехучилищ, вузів не одержують зарплату ось уже п'ятий місяць. Дітей-сиріт у навчальних закладах нічим годувати. Вчителі багатьох регіонів, зокрема, Херсонщини, на межі страйку. Ось така картина.

Член Президії Віктор Суслов назвав причини такого становища. Це, по-перше, параліч виробництва, коли до бюджету надходить значно менше коштів, ніж планувалося, а, по-друге, свідома політика уряду й Національного банку, які на догоду Міжнародному валютному фондові економлять на соціальній сфері, щоб таким чином демонструвати продиктований МВФ невисокий процент інфляції.

Міжнародний валютний фонд, говорили керівники комісій та фракцій Верховної Ради, може дати кредити, а може й ні, а люди страждають. **Зрештою, збитки, яких зазнає наша держава, виконуючи його вимоги, чи не перевищують обсяги тієї «допомоги», за яку ще треба буде розплачуватися.**

Що треба вчинити, аби змусити уряд виконати його ж обіцянку покласти край такому ганебному явищу, як невиплата людям чесно зароблених грошей? Пропонувалися різні варіанти. Аж до відставки міністра фінансів. На якому зупиняться народні депутати, покаже обговорення питання на одному з пленарних засідань цього тижня.

Анатолій КРАСЛЯНСЬКИЙ.

22 квітня відбулося чергове засідання Президії. Обговорено й винесено на розгляд пленарних засідань ряд законопроектів: проект Закону про внесення змін і доповнень до Декрету Кабінету Міністрів «Про державне мито», проект Закону про внесення змін і доповнень до деяких законодавчих актів України щодо боротьби з контрабандою та порушенням митних правил, проект Закону про внесення доповнення до статті 4 Закону України «Про підприємництво (щодо ліцензування робіт на трубопровідному транспорті)», проекти Законів — «Про порядок обкладання податками предметів, які переміщуються через митний кордон України» та «Про звільнення від обкладання митом предметів, які ввозяться (пересилаються громадянами за митний кордон)».

Обговорено й запропоновано винести на розгляд сесії в першочерговому порядку законопроекти з податкових питань, подані Кабміном.

Широку дискусію викликало обговорення нової редакції статті 24 Закону України «Про основи державної політики у сфері науки і науково-технічній діяльності». Йдеться про інноваційний фонд, кошти якого спрямовуються на оновлення виробництва. Виходячи з важливості цього питання, члени Президії доручили профільній комісії доопрацювати законопроект і винести на розгляд через два тижні.

Повернуто на доопрацювання в Кабінет Міністрів проект Закону «Про внесення змін до Кримінального, Кримінально- процесуального кодексів України та Кодексу України про адміністративні правопорушення» як такий, що за якістю підготовки не відповідає вимогам чинних положень Верховної Ради та Кабміну про порядок роботи з проектами законодавчих актів та матеріалами, що містять законодавчі пропозиції.

Обговорено й порядок денний роботи Верховної Ради 23—26 квітня та календарний план проведення п'ятої сесії наприкінці квітня — в травні ц.р.

Вів засідання Президії Голова Верховної Ради України Олександр Мороз.

Прес-служба Верховної Ради України.

Парламентська хроніка

Завдання для уряду: знайти гроші

(Початок на 1-й стор.).

До перерви було прийнято проект закону України про ратифікацію Угоди між урядом України та урядом Республіки Молдова про сприяння і взаємний захист інвестицій. Прийнято також Закон України про ратифікацію Конвенції між урядом України та урядом Республіки Молдова про уникнення подвійного оподаткування доходів і майна та запобігання податкових ухилень; Закон про ратифікацію Конвенції між урядом України і урядом Швеції про уникнення подвійного оподаткування доходів та запобігання податкових ухилень; Закон про ратифікацію Конвенції між урядом України і урядом Республіки Болгарія про уникнення подвійного оподаткування доходів і майна та запобігання податкових ухилень; Закон України про ратифікацію Конвенції між Україною й Угорською Республікою про уникнення подвійного оподаткування доходів і майна та запобігання податкових ухилень; Закон України про ратифікацію Угоди між урядом України та урядом Держави Ізраїль про торгове й економічне співробітництво.

Іван ДМИТРЕНКО.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА

У постійних комісіях

Українське кіно, з'ясувалося, також потребує грошей. І немалих

А становище в українській кінематографії справді доволі кепське. Порівняйте самі. Якщо до 1991 року на п'яти кіностудіях знімали щороку 18 художніх фільмів, 45 серій картин на замовлення телебачення, 600 документальних і науково-просвітницьких та 12 анімаційних, тобто «мультиків», то торік за бюджетні кошти створено лише 5 художніх, 4 анімаційних та 8 документальних фільмів. Справді, крапля в морі, якщо врахувати щорічну потребу українських кінотеатрів — 400 назв нових фільмів. Але навіть уже відзняті фільми не потрапляють у прокат, бо нема коштів для їхнього тиражування. Скажімо, з багатьох областей просять картини «Страчені світанки» і «Москаль-чарівник», відзняті Національною кіностудією імені О. Довженка, але одна копія фільму, навіть на плівці вітчизняного виробництва, коштує 200 мільйонів карбованців. Та де їх узяти кіностудії, яка вже давно сидить на картотеці — має понад сто мільярдів боргу. А Міністерство культури і мистецтв недоплатило торік кіностудіям країни за фільми, створені на державне замовлення, 241 мільярд карбованців.

Ось такі невтішні штрихи зринали раз у раз під час засідання Комісії Верховної Ради з питань культури і духовності, яка розглядала нинішній стан української кінематографії.

До речі, про кризовий стан українського кіно йшла мова вже на першому засіданні комісії майже два роки тому. Були вироблені і рекомендації щодо поліпшення ситуації. Як для Кабміну, так і для Міністерства культури і мистецтв. Але з тих пір, як зауважив голова комісії М. Косів, з тих рекомендацій не виконано нічого. Зокрема, тоді пропонували якнайшвидше завершити роботу над проектом закону «Про кіно і кінематографічну діяльність» і подати у Верховну Раду для першого читання. Але і досі цей проект «не вийшов» з урядових кабінетів.

На що можуть сподіватися українські кіномитці найближчим часом?

Так, про них не забули, складаючи державний бюджет на 1996 рік — на виробництво фільмів за державним замовленням передбачено виділити 350 мільярдів карбованців. У першому кварталі Мінфін розщедрився аж на... 25 мільярдів... Звісно, що про жодні зйомки за умов такого державного фінансування не може бути й мови. Та й, зрештою, якщо українські кіношники й одержать гроші, передбачені бюджетним рядком, то у кращому разі зможуть розрахуватися хіба що з торішніми боргами.

Певно, у такій скрутній ситуації треба шукати позабюджетні кошти, щоби бодай трохи підтримати вітчизняне кіновиробництво, не допустити його остаточного розвалу. До речі, є інвестори як зарубіжні, так і вітчизняні, які готові вкласти гроші в цікаві проекти. І не одного, а навіть семи. Є бажаючі прибдати ще нестворені фільми. Але зарубіжні інвестори готові, як то кажуть, підставити плече за однієї неодмінної умови: коли той чи інший проект буде профінансований й українською стороною на 50 відсотків. Таким чином, як зазначали виступаючі на засіданні комісії, для порятунку національного фільмовиробництва треба виділити додатково ще 441 мільярд карбованців, що дасть змогу розрахуватися зі старими боргами і розпочати зйомки нових фільмів.

Втім, надії на те, що наш уряд відшукає такі кошти і піде назустріч кіномитцям, доволі примарні. У такій фінансовій скруті було б непогано, щоб кіностудії країни уже в першому півріччі повністю одержали хоча б обіцяних їм з державного бюджету 350 мільярдів карбованців, що, до речі, і рекомендує зробити Комісія з питань культури і духовності.

Інша невирішена проблема: де зберігати фільми, відзняті вже після проголошення незалежності України? (Дві тисячі фільмів, створених українськими митцями на українських студіях, після розпаду Союзу залишилося за кордоном, у Держфільмофонді Росії, і, схоже, наші сусіди не збираються їх повертати.) Усі вони сьогодні розпорошені у кількох місцях, де умови зберігання фільмових матеріалів не відповідають існуючим міжнародним стандартам. Правда, ще восени 1994 року створили у Києві Національний центр Олександра Довженка в системі Мінкультури. Затвердили його статут, призначили генерального директора. Але все це залишилося лише добрим побажанням, бо досі цей центр так і не фінансується. Все це, як зазначалося на засіданні парламентської комісії, загрожує самому існуванню національної фільмової спадщини. Отож Мінфіну і Міністерству культури і мистецтв рекомендовано «невідкладно відкрити фінансування діяльності Національного центру Олександра Довженка».

Сьогодні фільми українського виробництва займають на кіновідеотелеекрані лише один відсоток часу. Якщо український кінематограф найближчим часом не отримає активної фінансової і законодавчої підтримки з боку держави, то завтра ми таких фільмів взагалі не побачимо.

Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ.

КЕРІВНИКОМ ТРЕБА БУТИ, А НЕ УЯВЛЯТИ СЕБЕ НИМ

Рік тому друзі познайомили мене з новопризначеним директором Івано-Франківського заводу «Автоливмаш» Володимиром Карманом. У мене мимоволі майнула думка, що цій людині, напевне, напрочуд легко було б грати в кіно характерні ролі: високий, широкоплечий, з уважним відкритим поглядом голубих очей, пишними пшеничними вусами, статечний і водночас комунікабельний — він наче зійшов зі сторінок книг про запорозьких козаків. Знаючи, у якому критичному становищі опинилося підприємство, можна було лише поспівчувати новому керівникові, який з перших хвилин знайомства викликав симпатію і повагу в співбесідників своєю націленістю на перемогу, бажанням змусити колектив позбутися синдрому плакальника, повірити у свої сили. Та минуло півроку, і я дізнався, що у Володимира Павловича не лише постава, а й характер теж козацький. За цей короткий час йому вдалося зробити майже неймовірне — «Автоливмаш» позбувся картотеки. І ось нещодавно ще одна зустріч. Але вже не в Києві, а у Прикарпатті в кабінеті директора заводу.

Перші дні свого директорства він згадує неохоче, бо волосся на голові дибки стає від тих спогадів. Виробництво, економіка, фінанси — все, так би мовити, лежало, зате мов на дріжджах росла картотека.

До всього цього розгубленість тритисячного колективу, зневіра людей у змінах на краще. І, як наслідок, ніякої дисципліни, пасивне спостерігання за тим, як прямо на очах гине порівняно молоде і донедавна перспективне підприємство. Але щоб зрозуміти причини такого становища, потрібно трошки зазирнути в минуле. Бо не завжди (на що люблять посилатися керівники різних рангів і політики), вважає Володимир Павлович, результатом занепаду виробництва є розрив союзних зв'язків. Не менше лиха ми завдаємо своїми необдуманими діями.

Ретроспектива

1972 року в Івано-Франківську розпочалося будівництво заводу «Автоливмаш». Підприємство зводили з прицілом на проектування та продукування автоматичних ливарних ліній, які мали замінити важку ручну працю на заводах середнього і важкого машинобудування. З 1974 року, коли було пущено чергу, до 1985 року їх виготовили більш як сотню. 1985 року розпочалася реорганізація, наслідки якої відчутні ще й сьогодні. «Автоливмаш» об'єднали з «Пресмашем». Так утворилося об'єднання «Карпатпресмаш».

Потім п'ять років реструктуризації. Чимало було зроблено корисного, але й немало помилок. Коли, приміром, об'єднували черги з двох підприємств на одержання житла, те, що творилося, словами передати важко. З 1990 року ще одна реструктуризація, а по суті розвал єдиного майнового комплексу. В орендне підприємство виділився «Пресмаш», формально було зроблено розподіл території між ним та «Автоливмашем». І якщо два переїзди з квартири на квартиру порівнюють з пожежею, то дві реструктуризації, а точніше — об'єднання, потім роз'єднання заводів — за наслідками можна співставити з ураганом. Мало того, що розподіл єдиного технологічного і майнового комплексу був далекий від ідеального, так ще й цехи «Автоливмашу», наприклад, вирішили стати самостійними підприємствами. Як це схоже на улюблену більшовицьку пісню «... до основанья, а затем...».

Правова вакханалія тих років була лише на руку деяким керівникам. А коли державні підприємства довели «до ручки», чимало «старих кадрів» відійшло на запасні позиції в утворені ними заздалегідь різні комерційні структури.Тож, коли на зміну приходили нові люди, як, приміром, Володимир Карман, їх часто порівнювали з камікадзе. Однак, образно кажучи, між самурайською та козацькою традиціями він віддав перевагу останній. Тобто вирішив боротися, доки стачить сил. Духовних і фізичних. А їх у нього — людини, яка змалку вихована батьками в пошані до праці, книг, знань, дружить зі спортом, слава Богу, ще вистачає.

Наука виживати й перемагати

«Не будь солодким — бо злижуть, не будь гірким — бо виплюнуть» — ця приказка, яку не раз довелося чути на Івано-Франківщині, як ніяка інша відображає ту позицію, яку має зайняти керівник. Це дається не кожному, досить часто людина порушує рівновагу і тоді з нею перестають рахуватися як з керівником, або прагнуть вижити з начальницького крісла. Володимиру Павловичу якраз пощастило знайти ту точку опори, з якої можна керувати, не боючись впасти. Хоча починати доводилося з «гірких» заходів. А саме — з наведення елементарної трудової дисципліни. Вже через кілька місяців кожен робітник, не кажучи про інженерно-технічних працівників, знав — поява на робочому місці у нетверезому стані, або «відвідини» медвитверезника закінчаться для нього звільненням з роботи. Але ж для того, щоб такі екстраординарні заходи мали вплив, потрібно, аби людина дорожила своїм місцем. А це можливо лише за умови, що вона не просто відбуватиме свої 8 годин, а одержуватиме за роботу гідну зарплату. Тому паралельно з наведенням порядку проводили активні пошуки шляхів виведення заводу з кризового стану: шукали замовників на продукцію, інвесторів, укладали договори з суміжниками, розробляли нові види продукції, яка мала зацікавити потенційного покупця і мати великий попит. Одне слово, не чекали, доки із закордону чи «зверху» побачать їхні біди і допоможуть, а, розв'язуючи нагальні проблеми, прораховували, вивіряли свої майбутні дії, вивчали кон'юнктуру ринку.

Розв'язання питань стратегічного напряму взяв на себе директор. Для Володимира Павловича дні, тижні, місяці злилися в один робочий день. Зустрічі, поїздки, наради, планірки, і так весь час. Спостерігаючи, як працює керівник, люди теж почали підставляти свої плечі. Отак, спільними зусиллями, з натугою, але все- таки виштовхнули підприємство з «картотечної ями». Бо, зосередивши свої зусилля на виробництві млинів, що мають попит, зуміли накопичити кошти для першого «ривка».

Люди почали заробляти. Хай порівняно не так і багато, але коли раніше доводилось іти в неоплачувані відпустки, то краще, як то кажуть, синиця в жмені, ніж журавель в небі, яким котрий уже рік нас втішають можновладці.

А тим часом керівникові разом із однодумцями доводилося розчищати «старі завали». І якщо обласна держадміністрація в особі голови Степана Волковецького та його заступників, міністр машинобудування, військово-промислового комплексу і конверсії Валерій Малєв намагалися хоч чимось допомогти новому керівникові, то цього не можна сказати про деяких чиновників із міністерства.

«Кайдашевою грушею» став колишній цех із випуску пральних машин заводу «Автоливмаш», який, скориставшись плутаниною, котру гучно називали реорганізацією, став акціонерним товариством «Івіта». Взагалі, історія виникнення цього заводу цікава і не... виняткова. Адже варто лише згадати «Електрон-Рясне», над створенням якого свого часу працював увесь колектив львівського «Електрону». Та після будівництва, оснащення його найкращими технологічними лініями, на що було витрачено чимало коштів, дітище «Електрону» раптом вирішило вийти в «самостійне плавання», залишивши головному підприємству всі турботи про соціальну сферу, наукові заклади тощо. Схоже трапилося і в Івано-Франківську. Враховуючи те, що цикл виготовлення продукції (залежно від типу) на «Автоливмаші», наприклад, досить тривалий (від 3 до 11 місяців), потрібно було заповнювати цей вакуум. Щоб мати регулярно кошти на зарплату, сировину, матеріали, об'єднання вирішило закупити в Італії завод з випуску пральних машин. Сюди перекинули кращих спеціалістів, робітників, які освоювали нове виробництво, навчаючись в Італії. На радощах надали йому право юридичної особи. Однак з керівником — колишнім секретарем парткому — новому підприємству явно не повезло. Він частіше заглядав у чарку, ніж на виробництво. Однак головне управління важкого машинобудування галузевого міністерства майже рік тягнуло з його звільненням, а потім так само не затверджувало кандидатури на цю посаду, які пропонувала обласна влада.

Щодо цього у Володимира Кармана своя думка:

— На виробництві передусім треба вміти організувати людей, зацікавити й згуртувати навколо виконання поставленої мети. А управління наполягало на своїй кандидатурі. Так, запропоновану людину я знаю більш як двадцять років як прекрасного, думаючого спеціаліста, але нікудишнього організатора. І набагато більше користі принесе він на своїй посаді, ніж в кріслі керівника. Та, впевнений, що він і сам це розуміє, але декому захотілося мати людину покладисту, якою можна було б керувати, як кому заманеться. Ще й преса підлила масла у вогонь. Дві публікації в урядовій газеті аж ніяк не сприяли стабілізації в колективі. Так ще й місцеві журналісти за прикладом своїх київських колег не знайшли часу, щоб хоча б вислухати з цього приводу думки інших людей...

До «інших людей» Володимир Павлович зараховує, звичайно, і себе. І не безпідставно. Коли через півроку його керівництва підприємство почало ставати на ноги, спільна профспілкова конференція заводів «Автоливмаш» та «Пресмаш» обрала його генеральним директором об'єднання «Карпатпресмаш». І хоча юридично об'єднання не існує, але є фактично спільний профком, спільні для обох заводів комунікації, тепло- і водопостачання, енергоживлення, звітність тощо. «Автоливмаш» як головний завод утримує соціальну сферу: дитячий табір, дитячий садок, комунікації мікрорайону, споруджує 88-квартирний будинок, а «Пресмаш» — дім для малосімейних. Тобто проблеми багато в чому в них спільні.

А щодо публікацій з приводу заводу пральних машин ВАТ «Івіта», то колеги начебто написали й правду, але й проти істини погрішили. Так, тут справді виробляють кращі, ніж у будь-якій країні СНГ, пральні машини-автомати. Правда і те, що минулого року наростили випуск продукції. Правда, та не вся. Адже потужність заводу — 270 тисяч пральних машин у рік. Він же виготовив менш як 10 відсотків цієї кількості й план року виконав на 50 відсотків. Зовсім не використовуються й унікальні можливості підприємства, яке може виробляти також газові та електроплити, міні-холодильники тощо. Немає гнучкості, роботи на перспективу. Як наслідок, вийде, наприклад, з ладу один штамп, зупиниться все виробництво. А «війна місцевого значення» вже й без поломок призвела до того, що воно завмерло, й «Автоливмаш» змушений був його оживляти грошовими ін'єкціями. І хоча проблема ВАТ «Івіта» не може заслонити для генерального директора все інше, однак вона, як цвях у черевику, заважає нормальному поступові, змушує час від часу озиратися назад тоді, коли попереду відкриваються нові горизонти.

На фото: на передньому плані — міністр Мінмашпрому Валерій Малєв (ліворуч) та директор «Автоливмашу» Володимир Карман (праворуч) на одному з підприємств об'єднання.

Перспектива

Її, звичайно, не можна відірвати від сьогодення, бо коріння сягає спільної праці конструкторів, адміністрації, всіх тих, для кого об'єднання і його майбутнє — невід'ємна частина життя. Нині щомісячно тут сходить з конвеєра 5 млинів, запущено в серійне виробництво стрічнопильний верстат з безвідходною технологією, яким вже зацікавилися більш як 40 клієнтів, доводять до ладу верстат із виготовлення шпону, аналог якого виготовляють лише в Японії, розроблено нову гаму пресів потужністю 40—60—80 і 100 тонн. Окрім того до кінця року для Бурштинської ДРЕС буде випущено завод із виготовлення цегли із зольних відходів. Потужність таких заводів, які виготовляють на «Автоливмаші» — 15—25—45 мільйонів штук цегли, а вартість у 7—8 разів менша за аналогічні, хоча й не кращі, польські. Недарма Росія зацікавилася цим видом автоливмашівської продукції. Адже зольні відходи дівати нікуди, а тут є можливість перетворювати їх на будматеріали.

Є ще один цікавий задум, а для його втілення — відповідні площі, потужності, необхідні умови. Виявляється, у Прикарпатті єдині в Україні поклади кварцевого піску надзвичайно високої якості, якого стачить на сотні років. Знайшлися і партнери. Спільно з чехами підготовлено пакет документів на створення спільного підприємства з виготовлення богемського скла та виробів із нього. І хоча підрахунки свідчать, що воно окупиться буквально за кілька років, а потім даватиме великі прибутки, про гарантії під чеський кредит у 27 мільйонів доларів з урядом України поки що домовитися не вдалося. А жаль. Володимир Павлович вже ділом довів, що вміє працювати й державні інтереси у нього попереду всіх інших.

Василь ТУГЛУК.

Київ—Івано-Франківськ—Київ.

Хроніка. Події. Факти

● *Брюссель*

Партнерство заради миру

На прес-конференції Генерального секретаря Північно-Атлантичного союзу Хав'єра Солани та Головнокомандуючого силами НАТО по втіленню мирних планів у Боснії та Герцеговині генерала Джоулвана, що відбулася в штаб-квартирі НАТО, підбито перші підсумки діяльності миротворчих сил у Боснії. Хав'єр Солана відзначив, що військові підрозділи країн-партнерів — України, Польщі, Угорщини, Чехії та інших держав — роблять важливий внесок у справу становлення миру в Боснії. Участь цих військових підрозділів в операціях сил НАТО дала досить позитивні результати і з точки зору співробітництва.

● *Рабат*

Порядок у Росії зможе навести тільки монарх?

Король Марокко Хасан II, який прийняв на себе посередницьку місію по урегулюванню чеченської проблеми, надіслав відповідне послання Президентові Росії Борису Єльцину. У ньому підтверджується готовність і бажання марокканського монарха сприяти урегулюванню кризи в Чечні.

● *Нью-Йорк*

Третейський суд

Координаційне бюро Руху неприєднання звернулося до голови 50-ої сесії Генеральної Асамблеї ООН Діога Фрейташа ду Амаралу (Португалія) з проханням розглянути питання про озброєні напади Ізраїлю на Ліван та їх наслідки. Обговорення цього питання розпочалося учора ввечері у Нью-Йорку.

● *Берлін*

«Східний» німець вимагає справедливості

Партія демократичного соціалізму (ПДС) має намір розпочати по всій країні кампанію протесту проти масового безробіття і соціальної несправедливості. Вона буде скерована проти наступу на соціальні права і масового безробіття. ПДС вимагає також припинити дискримінацію населення східних земель і запобігти «спожданню мільйонів людей на задвір'я суспільства».

● *Оттава*

АЕС нагадує про себе

Заглушені всі вісім реакторів канадської АЕС «Пикерінг», що поблизу Торонто. Причина рішення, прийнятого Управлінням за контролем над атомною енергією, — неполадки в системах охолодження реакторів. Минулого вівторка на АЕС стався витік в озеро Онтаріо близько 1000 літрів радіоактивної важкої води, що містить тритій.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та інформаційних агентств.

ДЕЛІКАТНА СПРАВА ПРО МИТНИЙ СОЮЗ

Минулого тижня в Києві відбулося чергове засідання двосторонньої міжурядової україно-молдовської комісії з питань торгово-економічного співробітництва.

Серед інших були обговорені питання митниці, важливі для України, болючі для Молдови, а для обох разом — делікатні. Адже приблизно 60 відсотків зовнішнього товарообороту Молдови припадає на республіки СНГ, і значну частину товарів перевозять територією України, тож Молдова значною мірою залежить від українських митних законів, точніше — від українських податків. Нині, щоправда, спрацьовує система так званих «дозволів»: сторони пропускають без мита визначену кількість вантажівок, але знову-таки — Молдова потребує дозволів набагато більше (Україна майже не здійснює транзит своїх товарів через Молдову). Українська сторона на поступки іде, але в розумних, на її погляд, межах, що не задовольняє сторону молдовську. Не випадково в березні, під час спільного засідання керівників Молдови та невизнаної Придністровської Молдавської Республіки, політичні опоненти прийняли звернення до Президента України Леоніда Кучми, де говориться про необхідність спрощення митних процедур і умов транзиту через українську територію вантажів з Молдови і Придністровського регіону.

Вже досить давно мусується ідея створення україно-молдовського Митного союзу. Учасники київського засідання міжурядової комісії вже розглянули проект декларації про основні його принципи. Як сказав віце-прем'єр-міністр України Анатолій Кінах, конкретніша розмова з цього приводу (треба розуміти — близьке до кінцевого узгодження тексту) може відбутися вже на наступному засіданні в Кишиневі.

Анатолій Кінах повідомив журналістів, що молдовський парламент уже ратифікував дві важливі двосторонні угоди: про вільну торгівлю (яка є основою формування Митного союзу) та про уникнення подвійного оподаткування. Нині слово за Верховною Радою України, причому її Президія вже ухвалила винести питання про ратифікацію угод на розгляд сесії.

І ще цифра: за даними молдовської сторони, товарооборот між державами становив торік 270 млн. доларів при великому негативному торговому сальдо для Молдови. Ситуацію, очевидно, мають виправити дві вищезгадані угоди. До речі, на минулому засіданні підписано важливий документ — Протокол про збільшення обсягів торгово-економічного співробітництва, який працюватиме поки що замість угоди про вільну торгівлю.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.

На знімку: співголови україно-молдовської міжурядової комісії — заступник прем'єр-міністра Молдови Валентин Кунєв (ліворуч) та його український колега Анатолій Кінах.

КОМУ ПОСМІХНЕТЬСЯ ФОРТУНА?

Чехія готується до парламентських виборів. Почастішали виступи у пресі лідерів партій, зарясніли на вулицях міст пропагандистські плакати, проводяться різні соціологічні опитування.

Згідно з останніми, тридцять відсотків дорослого населення країни надає перевагу нині правлячій Громадянській демократичній партії (ГДП), яку очолює прем'єр-міністр Вацлав Клаус. Однак, на думку експертів, ГДП не матиме у парламенті теперішньої переваги, оскільки в соціал-демократів на чолі з Мілошем Земаном є реальні шанси подвоїти кількість своїх депутатів. Хоча півтора року тому, під час виборів у місцеві органи влади, за таких оптимістичних прогнозів, соціал-демократи, зрештою, ледве набрали 10 відсотків голосів. Тоді несподіванкою стала перемога лівого крила комуністів. Цьому сприяла насамперед добра організованість Комуністичної партії Чехії і Моравії, яка зуміла висунути претендентів навіть у найменших селах.

Нині інша ситуація. Щоправда, кількість комуністів сягає понад 200 тисяч. І хоча 80 відсотків з них пенсіонери, партії вони віддадуть стабільні голоси. Саме за них повів з початку року амбіційну боротьбу колишній празький перший секретар Мирослав Степан. До речі, він чи не єдиний компартійний функціонер, котрого на першому етапі демократичних перетворень відправили до в'язниці. Відсидівши половину визначеного терміну й достроково

звільнившися «за зразкову поведінку», Мирослав Степан розгорнув широкомасштабну кампанію за відновлення тоталітарного режиму. Офіційно зареєстрована ним Партія комуністів Чехо-Словаччини (19 тисяч членів) у лютому нинішнього року провела XVIII (!) з"їзд і документально підтвердила згадану вимогу.

Плекають кращі надії ще дві комуністичні спадкоємиці — Лівий блок і Демократична партія лівого крила. Від першої у нинішньому парламенті 23 депутати. Але, на думку експертів, у майбутньому вона навряд чи зуміє подолати і п'ятивідсотковий бар'єр. На роздоріжжі також соціал-демократи, котрі ніяк не визначать, чому віддати перевагу: традиціям передвоєнної робітничої партії або вимогам невдоволених економічними реформами Клауса. За голоси останніх ведуть між собою боротьбу і праві крайні Сладека та виключно права Демократична унія Алени Громадкової. Гасла соціального захисту кинули у вир передвиборчої агітації профспілки на чолі з енергійним Річардом Фалберрелом.

Кому посміхнеться фортуна?

Микола ГОРВАТ.
Прага.

Не бійтеся чиновників!

Торговельними виставками киян вже не здивуєш, бо щороку їх дедалі більшає. Проте, дослідивши, які держави частіше організовують у нас такі заходи, можна визначити, у яких краях слід шукати потенційних партнерів.

Торговельний радник Посольства Польщі в Україні Збігнєв Шмуневський запевняє, що наша держава для Польщі — один з найважливіших партнерів і таким залишатиметься надалі. Цю заяву він виголосив на відкритті торговельно-економічної місії (виставки) у київському готелі «Братиславa». Участь у виставці взяло близько тридцяти провідних польських фірм. Вони представляли галузі, співробітництво в яких спричиняє обопільний інтерес: переробка сільськогосподарської продукції, енергетика, транспорт і зв'язок. На думку торговельного радника, у налагодженні прямих контактів між конкретними фірмами України та Польщі — великі переваги. Підприємці підписують контракти, виконання яких не залежатиме від державних структур і примх окремих чиновників.

Нині, коли кількість спільних україно-польських підприємств дедалі зростає, а контакти між підприємцями двох держав пожвавлюються, виникла нагальна потреба у відкритті польсько-українського банку. На думку Збігнєва Шмуневського, вже найближчим часом з'явиться щонайменше три таких банки. Невдовзі діятиме й польсько-українська кредитна лінія. І в тому, що наше економічне співробітництво розвивається такими швидкими темпами, нема нічого дивного. Скоріше — це закономірність. Сусіди ж бо!

Наталя РІЗНИК.

Експрес-інтерв'ю

ТАК ХОЧЕТЬСЯ ВІРИТИ В СЕНСАЦІЮ...

Сьогодні проходить чергова зустріч керівництва Молдови та невизнаної Придністровської Молдавської Республіки. Зустріч викликає великий інтерес, адже останнім часом діалог між Кишиневом та Тирасполем став вельми інтенсивним. Однак до вирішення найболючіших проблем, пов'язаних зі статусом Придністров'я, сторонам поки що не вдавалося підійти й близько. «Які ж питання винесено на порядок денний теперішньої зустрічі?» — на запитання відповідає прес-секретар президента ПМР Олена Єфимова.

— Цілком імовірно, що мова піде саме про статус Придністровського регіону. Зараз відбувається звичайна у таких випадках процедура: над майбутнім документом працювала спільна група експертів Кишинева та Тирасполя в присутності посередників, у тому числі і представника Президента України. Те, що можна було узгодити — узгодили, а складні питання винесено на розгляд керівництва. Вирішенню таких проблем і присвячено зустріч. Чи є ймовірність якихось зрушень або сенсаційних її результатів — говорити важко, принаймні — хочеться у це вірити.

Проблема

Чому не страйкує... міліціонер

115 ЧОЛОВІК *пішло з органів внутрішніх справ Запоріжжя минулого року. За три місяці поточного року звільнилося 26 чоловік.*

Черги бажаючих улаштуватися на роботу до міліції в обласному центрі немає.

— Коли всі знатимуть, що міліція має повну соціально-правову захищеність, стабільну й високу заробітну плату, що для неї створено всі умови, тоді ми зможемо казати про конкурс під час набору, — стверджує заступник начальника міського управління УМВС України в Запорізькій області Володимир Вербицький.

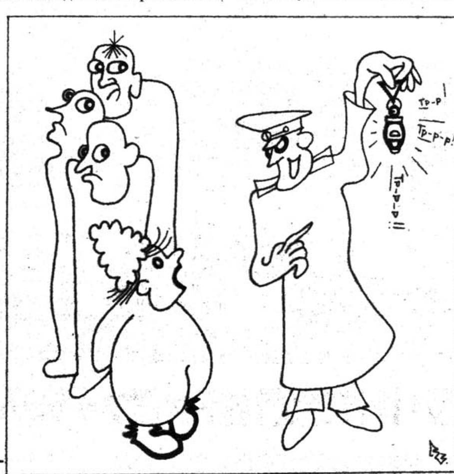
... Важко говорити про соціально-правовий захист працівника міліції, якщо він уже кілька місяців поспіль не отримує вчасно заробітної плати. В Запоріжжі міліція на початку квітня не отримала її ще за лютий.

Сьогодні в місті щодня практично не виходить на службу повнокровна рота патрульно-постової служби. А це означає, що один із мережі районів Запоріжжя залишається «ненакритим». Та цього не трапляється. Міліціонери виходять на охорону громадського порядку у вільний від роботи час.

Ви скажете, що розсудлива людина за ситуації, що склалася, до міліції не піде. Володимир Вербицький не заперечує цього і стверджує, що нерідко навіть добре слово та вмовляння допомагають не тільки утримувати ситуацію, а й досягати гарних показників у боротьбі із злочинністю.

Мало того, і Володимир Миколайович, і його заступник у роботі з особовим складом Олександр Толстиков не стали кривити душею, коли запитав у них про те, чи рекомендували б вони своєму синові йти служити до органів внутрішніх справ. Гадаю, відповідь зрозуміла всім. Хоча при цьому обидва уточнили: сьогодні чи в перспективі? І недарма. Як пояснили, наші працівники міліції ще чекають і вірять, що головний їхній документ, прийнятий Верховною Радою України 20 грудня 1990 року, — Закон про міліцію — відродиться із забуття.

— Це дуже гарний документ щодо соціального захисту міліції, — каже Олександр Толстиков. — Але він сьогодні просто не працює, а тому все законне начальник міліції має ходити й «вибивати». Із загального обсягу питань щодо соцзахисту дещо вирішується не більш як на чверть. Потрібен механізм, який змусив би виконавчі органи, всі відомства підкоритися вимогам закону. У нас постійно практикується лише заслуховування міліції. А ось що зроблено для міліції — такого немає!

Погодьтеся, претензії і пропозиції слушні. Та поки що немає душевного спокою в 203 безквартирних родинах запорізьких міліціонерів, яких тероризують за неповну оплату проживання у відомчих гуртожитках. А скільки таких родин в Україні?

Така сама ситуація і з платою за відомчі дитячі садки, за оздоровлення (в міліції працюють тисячі «чорнобильців», «афганців» та годувальників багатодітних сімей). Не кажучи вже про безліч інших проблем.

Саме соціально-правова незахищеність працівників міліції призвела до того, що в органах МВС Запоріжжя, наприклад, основна маса особового складу — 75—80% — має стаж служби від одного до трьох років. Професіоналами, та ще без вищої освіти, за такий час не стають.

... Не знаю, може, висловлю якусь крамолу, але іноді здається, що нам слід боятися не того, що раптом застрайкує міліціонер (та він і не має на це права), щоб відстояти найнагальніші свої права. Треба, очевидно, боятися того, чому він не страйкує. Особисто я гублюся в пошуках правильної відповіді: чи то висока свідомість заважає, чи то, даруйте, є на що жити... Тим паче, що до міліції сьогодні беруть мало не першого стрічного.

Володимир ДУПАК.

Запорізька область.

Новинка в ДАІ

РАДІОМАЯК... ПРОТИ ЗЛОДІЇВ

ТЕРНОПІЛЬСЬКА обласна державтоінспекція розпочала підготовку до впровадження комплексу оперативного розшуку і затримання (КОРЗ) викрадених автомашин.

Підписано контракт із Львівським агентством економічної безпеки, яке має відповідну ліцензію МВС України, добираються спеціалісти для обслуговування (КОРЗ).

Комплекс передбачає встановлення на автомашинах спеціального радіомаяка. У разі викрадення він подасть сигнал тривоги на пульт ДАІ і, водночас, повідомить її державний номер. Обладнання машин ДАІ, міліції спеціальними пеленгаторами дозволить «виловити» викрадені транспортні засоби на постах, під час патрулювання.

КОРЗ має сюрприз і для «нових власників», які розраховують на потужність двигунів «позичених» іномарок — з відстані 100 метрів радіосигналом з міліцейської машини можна вимкнути двигун.

Комплекс оперативного розшуку і затримання впроваджується і у двох сусідніх областях — Івано-Франківській та Львівській. Невдовзі працівники ДАІ зможуть контролювати ситуацію в регіоні.

Олександр ХМИЗ.

Тернопіль.

Кримінал

Пили за дембель і... майбутню наречену

ТІЛЬКИ дві доби знадобилося слідчим Замостянського райвідділу міліції Вінниці для розкриття тяжкого злочину. Одразу ж по завершенні операції начальник управління МВС в області полковник міліції Анатолій Подоляка вручив оперативникам грошові відзнаки — їхні дії заслуговують найвищої похвали...

Коли ранкової пори сусіди заглянули в прочинені двері приватного будинку по вулиці Некрасова, то вжахнулися. Можна було подумати, що господар заснув на стільці. Якби не калюжа крові на підлозі. Смерть настала від трьох ножових поранень. Увагу слідчих найперше привернули дві розбиті пляшки з етикетками вишуканого марочного вина. Тут же лежала коробка з-під цукерок. До кого приходять у гості з подарунками, не важко здогадатися. Однак дружини потерпілого вдома не було — напередодні вона з донькою поїхала в село. Через відсутність інших речових доказів оперативникам не залишалося нічого іншого, як розплутувати клубок, виходячи саме з цієї версії.

З'ясувалося, що 14-літня донька потерпілого зустрічалася із солдатом однієї з військових частин, дислокованих у місті. Аби встановити його особу, довелося опитати десятки воїнів. Однак зустрітися з Андрієм, так звали солдата, якого шукали міліціонери, того дня не вдалося: напередодні він... звільнився в запас. Хтось із хлопців, щоправда, обмовився, що, мовляв, Андрій мав намір по дорозі додому заїхати в Київ до колишнього товариша по службі. Вінницькі слідчі одразу ж звернулися до колег із столиці з проханням перевірити версію.

... Андрія взяли у Києві. У камері схову залізничного вокзалу, де він залишив свою сумку, було виявлено деякі речі — плащ, кришталеву вазу, дві пляшки шампанського, ложки, виделки. Усе — з квартири вбитого. Після скоєння злочину підозрюваний у вбивстві ще й пограбував квартиру. Додому, на Луганщину, звідки горе-солдат призивався на службу, дорога тепер проляже не скоро.

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

Батька вбивали діти

МАЙЖЕ рік розплутували працівники служби карного розшуку управління внутрішніх справ по Чернівецькій області історію загадкового зникнення одного з жителів Чернівців.

Слідчі висунули багато припущень щодо цього, але жодне з них не підтвердилося. Одна з ниточок потяглася в родину пропалого безвісти. І злочин удалося розкрити.

Батька вбила дочка зі своїм нареченим. Спочатку бузувіри вдарили його табуреткою по голові, а потім довершили криваву справу мотузкою.

Кровожерлива сімейка закопала труп неподалік від свого помешкання в лісосмузі.

Нещодавно останки вбитого були викопані. Почалося розслідування цієї моторошної драми, що сколихнула Чернівці.

Василь БАБУХ.

Феміда

Суд честі по совісті

350 МІЛЬЙОНІВ *кровних карбованців втратив голова Херсонської обласної держадміністрації Віталій Жолобов. Ці гроші він мав отримати від редакції газети «Новий день» як компенсацію за моральні збитки, завдані однією з її публікацій.*

Протягом тривалого часу громадськість Херсонщини стежила за протистоянням між головою адміністрації та редакцією вісника українського Причорномор'я «Новий день», який видають у Херсоні. Ще 22 липня минулого року у статті, написаній після вбивства одного із заступників В. Жолобова «Теракт п'ятої влади?..», газета повідомила, що «команда херсонського представника Президента залишається без фінансової підтримки», що для Херсона «взагалі важко відокремити п'яту владу від першої чи другої». З таким тлумаченням події Віталій Михайлович не погодився і подав позов до суду на захист честі й достоїнства. Справу розглядав Снігурівський районний суд Миколаївської області, який нарешті поставив у ній крапку.

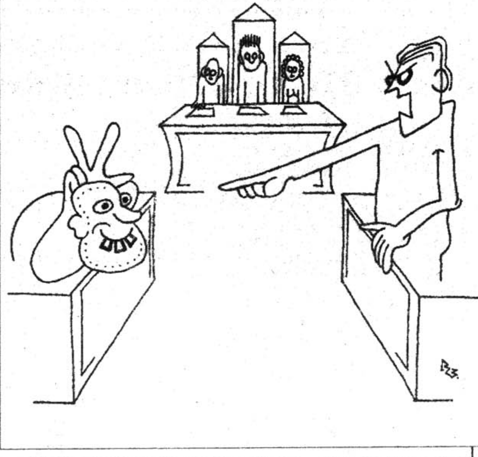
Суд задовольнив позов В. Жолобова частково, примусивши редакцію газети «Новий день» опублікувати спростування, оскільки, на думку суду, наведені твердження не відповідають дійсності. На користь В. Жолобова з газети мали стягти 350 мільйонів карбованців. Рішення суду, певно, по-справжньому перелякало журналістів, бо вони зібрали збори й швиденько замінили керівника газети. Новий редактор поспішив продемонструвати свою лояльність до голови держадміністрації, і той відмовився від стягнення названої вище суми.

На думку працівників преси, зокрема керівництва обласної організації Спілки журналістів України, з програшем справи «Новим днем» мало залишається місцевих видань, більш-менш не залежних від впливу адміністрації. Як повідомив відповідальний секретар обласної журналістської організації Геннадій Луків, з боку В. Жолобова до справи було залучено кращих юристів. Колишній виконувач обов'язків редактора «Нового дня» Богдан Плекан теж міг би розраховувати на допомогу бюро організації, якби офіційно звернувся по неї. Та він розраховував лише на власні сили.

Та добре вже те, що подібні суперечки вирішує суд, а не адміністративний окрик «зверху».

Іван КАЛИНИЧЕНКО.

Херсонська область.

Сьогодні — День незалежності Держави Ізраїль

Земля Біблійська

Президенти США, Франції та Ізраїлю зустрілися у Білому домі.

— А що це у вас за червоний телефон?

— То для зв'язку з Богом. Тисяча доларів за хвилину розмови. Як бачите, для нас, американців, немає нічого неможливого, — була відповідь.

Наступна зустріч — у Парижі.

— У вас теж, бачимо, є червоний телефон?

— Так. То для бесід з Богом. Одна хвилина — п'ять тисяч франків (тисяча доларів). Отож, і для нас немає нічого неможливого, — пояснили французи.

І ось зустріч в Єрусалимі.

— О, колего, у вас теж є червоний телефон?

— Так. І давно. Можете телефонувати. Одна хвилина розмови з Богом — один долар.

— Так недорого?

— А у нас — місцева лінія.

Анекдот є анекдот. Та в ньому натяк, як у казці.

ТРАГЕДІЯ І ТРІУМФ

Навіть і не натяк, а констатація факту: тут, на цій землі, мали свій початок три релігії, тут їх священні місця — Стіна Плачу, храм Гроба Господня, мечеть Омара. Люди по-різному називають ім'я Бога і по-різному уявляють його. Але саме тут, на цьому, власне, маленькому клаптику землі, в Ізраїлі, іудейські пророки розмовляли з Богом, саме тут ходив Христос, саме тут будували мечеть наступник Мухаммеда — халіф Омар.

А потім, у середні віки, тут схрещували мечі християни й мусульмани. Ріки крові прийняла ця земля.

Та євреїв уже тут не було. Їх розсіяло давньоримське нашестя. Цій навалі язичників вони, що вже знали єдиного Бога, чинили спротив, як могли. Зокрема, фортеця «Мацада» захищалася три роки. Римляни змогли взяти її лише тоді, коли підтягли багаторазово переважаючі сили і насипали гору, що дорівнювала висоті мурів фортеці. Але й тоді захисники фортеці не здалися. Вони самі умертвили себе і дружин, і дітей. Можна було йти в останній бій, але тоді була небезпека, що хтось потрапить у полон. Поранять чи сіть накинуть. А вони не хотіли цього. Не хотіли, щоб хоч когось із них потім возили по містах і показували, що й неприступні потрапляють у полон до римлян.

У музеї діаспори в Ізраїлі вам розкажуть і покажуть, як євреї жили серед інших народів, були законослухняними громадянами різних держав, і завжди і скрізь оберігали свій внутрішній світ, світ єврейської сім'ї.

Не будемо крокувати із століття в століття, хоча це й завжди повчальне заняття. Але розміри газетного матеріалу — обмежені. Тому одразу ввійдемо у століття нинішнє, двадцяте. Для євреїв — найтрагічніше, найжахливіше. І найоптимістичніше. В чому оптимізм? Та в тому, що у XX столітті відродилася Держава Ізраїль. Чи є ще у світовій історії приклад, коли б народ, який майже на дві тисячі років позбувся Батьківщини, відновив її? Отож. Підкреслюю це для тих моїх співвітчизників-українців, яким і досі хочеться бути підданими іншої держави. Та не просто самим хочеться, а й щоб Україну за собою потягнути. Це тим більш дивно і дико, що двадцяте століття виявилося до українців не менш жорстоким, аніж до євреїв. І саме тому, що й наша доля вирішувалася не нами. Співставте. Сталін і його мудра партія влаштували в Україні штучний голодомор 1932-33 років. Померло сім мільйонів селян. Гітлер і його фашистська партія влаштували холокост. Загинуло шість мільйонів євреїв.

Вони зробили свій висновок. І єдиним поривом євреїв усього світу, важко, долаючи численні труднощі, будують процвітаючу власну державу.

А ми? В єдиному пориві проголосували. А далі? Одні грабують співвітчизників, інші мовчать, ще інші поглядають на північного сусіда, забувши й пророка свого, який сказав: «В своїй хаті — своя правда...» З останнім, між іншим, кожен ізраїльтянин погодиться.

Євреї своїх пророків пам'ятають. Усіх. Двадцяте століття остаточно змінило їх прагнення повернути собі землю предків. Землю, якою ходили їх пророки. Жорстокими виявились уроки XX століття. Перша світова війна. Мільйони євреїв — громадяни кайзерівської Німеччини. Законослухняні й патріотичні. 72 тисячі євреїв полягли, захищаючи інтереси Німеччини в лавах вермахту. Сотні тисяч — поранені, пролили кров за неї, тисячі — офіцери. І разом з німцями взялись її відбудовувати після війни.

Вони, ветерани німецької армії, не могли повірити, що Гітлер серйозно проповідує антисемітизм. Вважали — то політичний трюк. І від організації ветеранів навіть вітали прихід фюрера до влади.

А потім їх почали знищувати. І щоб зайвий раз не шокувати німецького обивателя — у 1942 році привезли до Мінська. Казали: на нові поселення. Вони приїхали. Чоловіки — у німецькій формі вояків першої світової. З орденами. А потім гауляйтер Білорусі Кубе жалівся у Берлін, яке гнітюче враження справило на вбивць знищення тих людей.

А ще були засоби витонченої жорстокості у різних гетто. Фашисти наказують євреям — керівникам гетто: на таку-от дату виставити дві тисячі чоловік на ліквідацію. Альтернатива — знищуватимуть підряд і в кілька разів більше. Як ті списки складати, уявляєте?! Керівники самоуправління гетто починають збирати коштовності, тягнуть їх есесівцям, ті регочуть і дозволяють подати на ліквідацію не дві, а тисячу чоловік. І починається складання списку... Ридають родичі. На смерть ідуть найстаріші. Гетто рахує, чи встигнуть фашисти всіх перебити, чи раніше прийдуть армії-визволительки? Чи, може, висадять потужний десант? Надії, надії і... смерть.

В Єрусалимі — музей холокосту. Яд-Вашем. А в ньому найбільш вражаючий пантеон пам'яті полеглих дітей. Ви заходите у невеличке фойє і бачите кілька дитячих фотографій. А перед ними — свічки. Далі ви заходите у темне приміщення, йдете, як посеред космосу, а навколо — внизу, вгорі, ліворуч, праворуч, по всій сфері -міріади вогників — відбитків тих кількох свічок, що біля дитячих фотографій. І голос на магнітній стрічці безупинно називає дитячі імена, вік, країну загибелі. Пантеон приголомшує.

В Ізраїлі багато музеїв, у яких розповідається історія народу. І це заклади, де робота ведеться активно. Зокрема, в музеї діаспори вчителі з дітьми. Тут ідуть уроки. Тут діти вивчають історію свого народу, тут бачать, як історія зробила євреїв дуже різними навіть зовні і як вони при цьому зберегли свою єдність.

ДО ПРОСТИХ І ЗРОЗУМІЛИХ ІСТИН

Важко, жертовно народжується сучасний Ізраїль. На землях, здавалося б, безплідних і занедбаних, євреї, повернувшись, збудували квітучу країну. До речі, земля в Ізраїлі — державна власність. Так, здається в оренду, так, орендар може продати своє право на оренду тієї чи іншої ділянки, але власність — за державою. Навіть у аграрних кібуцах. Бо євреї знають, як важко повертати свою землю.

У лідерів єврейського руху були різні думки щодо того, де її народові розпочати відроджувати свою державу. Були думки про землі в центрі Африки, про територію в Канаді. Та все ж перемогла думка — повертатися на землю предків. І справді, тільки це могло стати єднальною ідеєю. І — стало. І ця єдність допомогла здолати і опір англійців, імперія яких спочатку аж ніяк не могла позбутись амбіцій — здати свій протекторат над цією територією (відчуваєте деякі паралелі, шановні читачі?), і опір арабського світу, який звик себе тут господарем вважати.

Жертовність євреїв, які поверталися і повертаються на рідну землю, не лише в тому, що їхня держава, особливо в перші десятиліття свого існування, нагадувала оточену фортецю. Вона і в подоланні особистого зламу в душі кожного. Якщо людині двадцять і навіть менше років, а особливо коли — більше, їй уже ніколи не забути тих вулиць, міст, річок, луків, де вона вперше ходила власними ногами. Зустрічаємося в Ізраїлі з ученими, інженерами, військовими, різними людьми, молодими й старими, прекрасно влаштованими матеріально — вихідцями з України, з Росії — і відчуваємо, як усе непросто. Видатний професор-онколог Зеєв Вешлер, який уже 25 років — громадянин Ізраїлю, під час розмови: «У нас у Чернівцях», «Знаєте, у нас у Львові». І вибачається: захопився розмовою. Та не вибачайтеся, професоре: кожній людині належить увесь світ. Професор так зворушений зустріччю, що готовий говорити ще і ще, але на нас чекають у іншому місці, і професор проводжає нас аж до виходу з прекрасно устаткованого госпіталю.

З тих розмов ми зрозуміли: ці люди свідомо йшли і йдуть на те, що їх випробовуватиме ностальгія. Але заради своїх дітей і онуків, які народяться тут, для яких земля обітована, Біблейська земля, земля давніх євреїв — стане і землею їхнього дитинства, а тому найкращою у світі — вони долають себе. За останні роки Ізраїль відчув себе сильнішим — приїхало 700 тисяч з країн СНД (чи як його тепер називати для стислості?). Переїздить також молодь з Англії, Франції, інших країн — ми мали з нею зустрічі.

— Але ми не переможемо палестинців та інших арабів, — каже нам лейтенант-полковник з прес-служби ізраїльської армії (по-нашому — підполковник), — а вони не переможуть нас. Та й наша мета — не перемагати, а жити на землі своїх предків.

Офіцер розповів нам про структуру армії Ізраїлю, про військову повинність, про оборонні завдання армії.

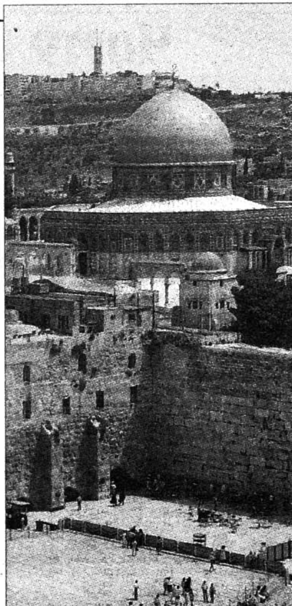
Ця політика — нікого не перемагати, а досягати взаєморозуміння, ми знаємо, не якась там демагогія-камуфляж, призначений для світової громадськості, а реальні кроки до співжиття з палестинцями, домовленості з їхнім лідером Ясіром Арафатом.

Але знайшовся екстреміст навіть серед євреїв. І Іцхак Рабин став його жертвою. Бо, мовляв, віддав палестинцям Біблейські землі. Ізраїль був шокований цим убивством. А крайня палестинська організація «Хамас» вчинила кілька кривавих терактів. Важко, вкрай важко домовлятися розумним людям на тлі діянь фанатиків-екстремістів. Чи нам цього не знати? Нам, колишнім громадянам імперії, в якій у 1917 групка екстремістів захопила владу і почала методично винищувати всіх, хто не бачив сенсу у нав'язаних планах побудови світлого майбутнього.

До речі, найбільш повно комуністичні ідеї реалізовано саме в Ізраїлі. В кібуцах, аграрних та іншого профілю підприємствах, у яких працюють і проживають кілька відсотків населення країни. На початку нинішнього століття групи молодих євреїв-патріотів приїздили на землю предків і господарювали разом. Тільки так вони могли протистояти арабам, утверджуватися. Кібуци відіграли колосальну роль в утворенні самої держави. Але вони завжди були і є організаціями добровільними. В них і керівні, чи апаратні, посади обіймають почергово.

— Це — святий комунізм, — підкреслювали у розмовах з нами «кібуцники», — бо він — добровільний. Хочеш вступити до кібуцу — пройди кандидатський стаж, хочеш вийти — будь ласка.

Кажуть, зараз кібуци переживають кризу. Не дуже в це вірю. Бо так про яке завгодно явище чи галузь можна сказати — переживає кризу. Автомобільна промисловість світу переживає кризу, енергетика переживає і т. п. Ні, завжди у середовищі будь-якого народу знайдеться певний відсоток благородних романтиків, які віддадуть перевагу не індивідуалізму, а розкоші духовного, позбавленого змагання за особисті статки, співіснування. Головне тут — не допустити переродження, а дотримуватися рівності матеріальної навіть у дрібницях. Що і роблять у кібуцах. А подумайте про православні монастирі — хіба там не ті самі засади співжиття? Славні ж більшовики-ленінці пообіцяли те вчинити у масштабах колосальної країни. Та ще й силоміць. Та ще й першими потяглися до привілеїв — особистих і урядових дач, санаторіїв, лікарів, розкоші. Ні, в кібуцах такого й у думці не мали. Тому в них і небагато людей. Людина — надто недовершена істота, щоб таку організацію життя можна було розповсюдити у масштабах бодай невеликої країни. А насильно заганяти людей до щастя не в їхньому розумінні — до такого може додуматися або невiглас, або злочинець.

На знімку: Єрусалим, Стіна Плачу.

А кібуци в Ізраїлі сьогодні — ще й зручне місце для багатьох новоприбулих. Дах над головою, можливість вивчити мову, реалії і потім зробити остаточний вибір.

ВЛАСНІСТЬ І СТАБІЛЬНІСТЬ — БЛИЗНЮКИ-БРАТИ

Та все ж і Ізраїль у цілому має свої плани побудови, користуючись радянською лексикою, світлого майбутнього. Тільки не уявні, не казковоподібні, а реальні. І пов'язана реалізація цих планів не з самим лише Ізраїлем, а й з арабським світом, що його оточує.

У міністерстві закордонних справ Ізраїлю нам розповіли про прості й зрозумілі речі. В основі людського співжиття — завжди прості речі. Наприклад, добробут.

— Бідний сусід —ненадійний сусід, — каже один з провідних співробітників МЗС Ізраїлю Мирон Гордон, — тому ми думаємо, як підвищити життєвий рівень у сусідніх арабських країнах.

В Єгипті, Йорданії, Сирії, у палестинців, кажуть тут, немає потужних промислових структур. І надто великий розрив у прибутках на душу населення. Фелахи-селяни часто бідують через нестачу води. Тому Ізраїль надає особливого значення зміцненню економічних стосунків з арабськими сусідами. Нафту купує не десь, а в Єгипті. Там же є і газ. Як і в Катарі. Ізраїль переконав Західну Європу і США, що піднесення життєвого рівня на Близькому Сході вигідне всім — зокрема, зменшиться міграція населення звідти до Європи і Америки. І залучає багаті країни до цікавих близькосхідних економічних проектів. Аж до побудови каналу від моря через Йорданію, з опрісненням води. Щоб араб-фелах мав чим напувати поле. Вартість проекту — 10 мільярдів американських доларів. Власне, Ізраїль прагне допомогти сусідам підняти життєвий рівень, сформувати численний середній клас. А добробут — це стабільність. Бо люди, які мають статки, — трудяться і підвищують свій добробут. А ті, хто нічого не має, бідує, легко йдуть у терористичні організації, заздрять заможному сусідові і т. д. Нам багато й детально розповідали в Ізраїлі про ці плани й проекти. І про те, чого вже вдалося досягти.

Ізраїль наближається до 50-річчя свого існування як відновленої держави. За цей час він пройшов шлях від самоутвердження до реальних планів піднесення добробуту сусідів. Це аж ніяк немало. І для свята, і для буднів.

Сергій ПРАВДЕНКО.

Київ — Тель-Авів — Єрусалим — Мертве море — Тель-Авів — Київ.

Украина, 320070 г.Днепропетровск, ул.Ленина,10 т.(0562) 41-15-81

АКБ "Югтокобанк", зарегистрированный 20.06.94 года как первый в Украине банк с участием российского капитала, является банком универсального типа. В 1995 году банк стал членом Ассоциации украинских банков, получил расширенную валютную лицензию, лицензию на осуществление посреднической деятельности с приватизационными ценными бумагами, разрешение на работу в качестве депозитария, разрешение торговца ценными бумагами.

Валюта баланса банка на 01.01.96г. составляла 3,959 трлн. крб. и возросла в 8,8 раза, что свидетельствует о переходе банка на новый качественный уровень. Собственный капитал банка на конец отчетного периода составил 542,5 млрд.крб. Этот показатель, наиболее точно отражающий деятельность банка, за год увеличился в 9,4 раза или на 484,8 млрд. крб. По состоянию на 01.01.96г. в банке обслуживалось 2015 клиентов, открыто 237 счетов в СКВ и 230 счетов в ОКВ. По итогам года показатель общей рентабельности был равен 40,8%. Рентабельность номинального капитала составила на конец отчетного периода 4,52 (против 1,63 на его начало). Платежеспособность на конец отчетного года была равна 23%. Показатель ликвидности по состоянию на 1 января 1996 года составил 0,9 и находится в пределах нормативов, установленных НБУ. В отчетном периоде возросла прибыль, приходящаяся на одну акцию с 7,63 млн.крб. до 29,34 млн.крб.- то есть в 3,85 раза. За год от всех видов деятельности банк получил 1 трлн.крб. доходов. В структуре доходов наибольший удельный вес имели процентные доходы - 79,4% (в т.ч. 63,1% - доходы, полученные в виде процентов по краткосрочным кредитам, 16,3% - доходы, полученные в виде процентов по МБК). Общая сумма процентных доходов составила 801,8 млрд.крб.

Прибыль за год составила 293,4 млрд.крб.

Банком выполнен комплекс мероприятий по подключению к системе S.W.I.F.T. и получено одобрение на регистрацию банка в качестве пилота по програмному продукту S.W.I.F.T. Alliance Entry.

Сегодня перед банком стоят более сложные задачи по наращиванию объемов операций, увеличению доходов и прибыли, расширению услуг, усовершенствованию организационной структуры, повышению качества обслуживания клиентов, и в результате этого - расширению сфер влияния на финансовом рынке Украины.

А.И. Лысенко, Председатель Правления АКБ "Югтокобанк"

БАЛАНС
АКБ "Югтокобанк"
по состоянию на 1 января 1996 года (млн. крб.)

АКТИВ		ПАССИВ	
Наименование статей	Сумма	Наименование статей	Сумма
Касса и корсчет в НБУ	570427	Уставный фонд	65000
- в национальной валюте	539636		
- в иностранной валюте	30791	Резервный фонд	10331
Корреспондентские счета в других банках	74414	Другие фонды и средства приравненные к ним	467443
- в национальной валюте	-		
- в иностранной валюте	74414		
Кредиты, выданные банком	1552818	Корсчета других банков	126531
в том числе:			
а) краткосрочные	746205	- в национальной валюте	36654
б) долгосрочные	-	- в иностранной валюте	89877
в) кредиты, выданные банком в иностранной валюте	806613		
Межбанковский кредит	490616	Межбанковский кредит	226000
Ценные бумаги, акции, приобретенные банком	11297	Расчетные и текущие счета в национальной валюте	816045
		Депозиты юридических лиц в национальной валюте	297001
Основные средства и капиталовложения	105807	Вклады граждан в национальной валюте	78464
		Срочные депозиты в иностранной валюте	274073
		Средства клиентов в иностранной валюте	541592
Дебиторы	305379	Кредиторы	206035
Прочие активы	849160	Прочие пассивы	557959
Убыток	-	Прибыль	293444
Баланс	3959918	Баланс	3959918

Аудиторское заключение

В соответствии с договором №01-16/160 от 6 сентября 1995 г. аудиторская фирма АОЗТ "Инсайдер" (лицензия Аудиторской палаты Украины серия АБ №000417 от 6.12.94 г., сертификат аудитора серия Б №000040 от 27.10.94 г., решение №21), проводила аудиторскую проверку АКБ "Югтокобанк" по данным финансового учета и отчетности за период с 01.01.95 г. по 01.01.96 г.

По результатам проведенного аудита установлено:

Предоставленная информация дает действительное и полное представление о реальном составе активов и пассивов проверяемого Банка. Хозяйственно-финансовая деятельность и принятая система бухгалтерского учета удовлетворяет законодательным и нормативным требованиям и в целом достоверно отражает финансовое состояние на 01.01.96 г.

Доповнення до інформації АТ «Львівський хімічний завод», надрукованої у № 65 від 6.04.96 р.

1. Статутний фонд товариства станом на 1.01.96 р. становив 4 686 млн. крб.
2. Прибуток у 1995 році — 157279 млн. крб. Збитків минулих років і звітного року немає.
3. Форма випуску акцій — паперова. Серія емісії «В», номери акцій 11903—15869.
4. Місце передплати — Львів, вул. Рахівська, 16.
5. Дивіденди виплачуються через Ощадбанк і касу товариства.

ЗВЕРНЕННЯ ДО ВСІХ АУДИТОРІВ УКРАЇНИ

У пресі та по радіо поширено інформацію про проведення 25 квітня цього року з'їзду аудиторів України. Спілка аудиторів України доводить до відома всіх аудиторів, що рішення про такий з'їзд ні Спілка Аудиторів, ні Аудиторська палата України не приймали. Ініціаторами проведення такого зібрання виступають окремі аудитори, громадяни України, тому прийняті на цьому зібранні рішення та звернення не матимуть юридичної сили.

Арбитражным судом Крыма (334000, Симферополь, ул. К. Маркса, 18) возбуждено дело № 460-6 о банкротстве ООО фирмы «Шанс».

Юридический адрес: 334900, Крым, Красноперекопск, 10 мкр., дом 9, р/счет 467830 в отделении банка «Украина» в Красноперекопске, МФО 324128, идентификационный код 23194627.

Претензии кредиторов принимаются в месячный срок со дня опубликования объявления.

Інформація про випуск акцій

ВАТ «Автотранспортне підприємство 13002»

Відкрите акціонерне товариство «Автотранспортне підприємство 13002» розташоване за адресою: Київ, вул. Грінченка, 18, зареєстроване 25.11.95 р.

Предмет діяльності АТ — автотранспортне обслуговування, а також ремонт і сервіс транспортних засобів підприємств та громадян.

Статутний фонд — 104 млрд.476 млн. крб., кількість акцій, що випускаються, — 4179040 шт., номінальна вартість — 25 тис. крб.

Дані про керівників: Вовчук Віталій Зосимович — голова правління, освіта вища, виробничий стаж 36 років.

Гонсовська Любов Петрівна — головний бухгалтер, освіта середня спеціальна, стаж роботи 24 роки.

Фінансові результати діяльності підприємства

	на 1.09.95 р. млн. крб.	на 1.01.96 р. млн. крб.
Обсяг наданих послуг	158635	273865
Балансовий прибуток	23856	25705
Дебіторська заборгованість	7249	6649
Кредиторська заборгованість	11887	14414
Середньоспискова чисельність	1012	1034

Емісія цінних паперів проводиться згідно з наказом міністра транспорту України №388 від 30.10.95 р. «Про створення відкритого акціонерного товариства «Київське автотранспортне підприємство 13002».

Мета використання фінансових ресурсів, залучених від емісії: приватизація майна підприємства.

Дані про продаж акцій:

	Початок	Закінчення	Сума в млн. крб.
Пільговий продаж акцій	6.02.96	6.04.96	63150
Вільний продаж акцій	1.04.96	30.04.96	9984

Виплата дивідендів здійснюється щороку до 25 числа наступного місяця шляхом перерахування на рахунок акціонерів або іншим чином за рішенням вищого органу товариства.

Фактори ризику: погіршення зонально-економічної ситуації в Україні.

Подання заяв на придбання акцій провадиться на сертифікатному аукціоні.

Голова правління В. З. ВОВЧУК.

ДЛЯ ТЕХ КТО СТРОИТ И РЕМОНТИРУЕТ

ПРОМКОМПЛЕКТ ПРЕДЛАГАЕТ:

- задвижки всех типов;
- трубопроводная и запорная арматура;
- фасонина чугунная, фитинги;
- газосварочное оборудование, АДД 4004;
- водопроводные трубы;
- сантехника, санфаянс;
- любые виды монтажно-строительных работ.

ОПТОМ

(044) 432-76-82 ВСЕГДА В НА СКЛАДЕ В КИЕВЕ
(044) 452-10-48 ПО СРЕДНЕЗАВОДСКИМ ЦЕНАМ

© РИА "Эларт"

Арбітражний суд Львівської області (290004, Львів, вул. Винниченка, 3) порушив справу № 2/201-Б про визнання банкрутом Старосамбірського сиркомбінату (юридична адреса: 292700, Старий Самбір, вул. Дрогобицька, 2-а, р/р 00404501 в АК АПБ «Україна», Старий Самбір).

Претензії можливих кредиторів і заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування цього оголошення.

НАСОСЫ

ГЛУБИННЫЕ
ЭЦВ 4", 5", 6", 8", 10", 12"
И БЫТОВЫЕ
со складов в Буче и по Украине
(50 моделей, станции управления и защиты, спецпровод)

Тел. в Киеве: (044) 530-9402, 276-2588
Тел. в Буче: (04497) 52-4-02

Звоните нашим региональным представителям:

Черновицкая обл., Новоселица : (03733) 2-06-49, 2-06-58
Черкасская обл., Лысянка : (04749) 2-26-80, 2-24-82
Волынская обл., Горохов : (03379) 2-28-33, 2-13-89
Хмельницкая обл., Виньковцы : (03846) 2-14-92
Чернигов : (04622) 2-40-15
Черкассы : (0472) 42-30-67
Днепропетровская обл., Желтые Воды : (05652) 2-76-52
Черновцы : (03722) 2-19-64

«ПРИПЯТЬ»

Державна податкова інспекція Миргорода Полтавської області (Миргород, вул. Кашинського, 2-а) повідомляє, що в Арбітражному суді по Полтавській області (Полтава, вул. Зигіна, 1) порушено справу № 145/36 про визнання банкрутом корпорації «Миргородхарчопром» (Миргород, вул. Нафтовиків, 3), розрахунковий рахунок № 009000 в АК АПБ «Україна» в м. Миргород, валютний рахунок № 3894070604 в Державному Ексімбанку України, м. Київ (виконавчий директор Верещака В. О.).

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Заяви з майновими претензіями до боржника, а також документи, які їх підтверджують, повинні бути направлені до Арбітражного суду в місячний термін з дня опублікування оголошення.

ТЕКСТИЛЬНАЯ КОМПАНИЯ
RATEX
ПРОДАЕТ:
МЕШКИ ЛЬНЯНЫЕ
на 50 кг. (для муки)
или меняет на МУКУ В/С

Гибкая система скидок.

Тел: (044) 295-3598, 295-6121
Факс: (044) 295-9591

Арбітражний суд Полтавської області за позовом державної податкової Інспекції по Зіньківському району Полтавської області порушив справу №195/36 про визнання банкрутом виробничо-комерційного малого приватного підприємства «Олена», (Ідентифікаційний код 22524778, поштова адреса: 315130, Зіньків, вул. Фрунзе, 71. Розрахунковий рахунок №468018 в Конотопському відділенні № 244 Ощадного банку України Конотопа Сумської області, МФО 337096).

Адреса арбітражного суду: 314000, Полтава, вул. Зигіна, 1.

Претензії кредиторів і пропозиції можливих санаторів приймаються в місячний термін.

Арбитражный суд Днепропетровской области (320004 г. Днепропетровск, пр. Кирова, 1) возбудил дело № Б 14/4 о признании банкротом общества с ограниченной ответственностью производственно-коммерческой фирмы «Вояж-Тур» (г. Днепропетровск, пр. Кирова, 100а/7, р/с № 1467059 в Нагорном отделении АК АПБ «Украина»).

Претензии кредиторов и заявления санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Арбитражный суд Одесской области 24.11.95 г. возбудил дело № 6/2206 о признании банкротом Одесского инновационно-внедренческого холдингового центра «Кортана», расположенного по адресу: 270045, Одесса-45, а/я 149, р/счет 609238 в АК АПБ «Украина», МФО 328566.

Кредиторам, а также возможным санаторам направлять заявления с имущественными требованиями к должнику в месячный срок с момента публикации по адресу: 270032, Одесса, пр. Шевченко, 4, Арбитражный суд Одесской области.

Арбітражний суд Києва порушив справи про банкрутство:

1. МПП «Граф і К» (Київ, вул. Ворошилова,31, кв.285), р/р 468440 в АБ «ІНКО», справа № 3/27 від 12.03.96 р.
2. МПП «Локсодрон» (Київ, вул. Курчатова, 3-Б), р/р 1468544 у КФ «Укрінбанку», справа № 3/28 від 12.03.96 р.
3. ТОВ «Фонд кон'юнктури і перспективного розвитку» (Київ, вул. Бальзака, 22), р/р 0002467483 в Дніпровському ПІБ, справа № 3/26 від 12.03.96 р.
4. МКНВП «Зонго» (Київ, вул. Сабурова, 2), р/р 100468104 в «Укрінбанкінвест», справа № 13/46 від 18.03.96 р.
5. МП «Днепр» (Київ, вул. Ворошилова, 29, кв.23) р/р 1468768 у Дніпровському відділенні ПІБ, справа № 13/45 від 18.03.96 р.

У номер

● *Луганськ*

«Оберіг» не вберіг

Партію одурених вкладників вирішили створити учасники мітингу-протесту, який відбувся на центральній площі Луганська. Шкода було дивитися на людей, котрі віддали свої заощадження трастовим компаніям і довірчим товариствам, а тепер залишилися ні з чим. Хто вони? Приміром, серед вкладників фонду «Оберіг- Луганськ» — 660 інвалідів, 3 тисячі учасників війни.

● *Луцьк*

Підписано договір

про довгочасне торгово- економічне, науково-технічне і культурне співробітництво між Волинською областю та Києвом. Волиняни зобов'язалися всіляко сприяти оздоровленню в санаторно-оздоровчих закладах області трудящих столиці. Особливо дітей, які постраждали від аварії на ЧАЕС.

Договір підписали голови Київської міської держадміністрації Леонід Косаківський та Волинської облдержадміністрації Борис Климчук.

● *Черкаси*

А віз і нині там...

Тобто віз і сьогодні у Монастирищі — єдиному місті в області, де на місцевому механічному заводі виготовляють цей патріархальний транспорт. І хоча нині добротні монастирищенські вози знову у моді, на них не раз накидали оком невеликі сільгоспспілки та фермерські господарства, однак ціна «кусалася» і відваджувала покупців. Не пощастило заводові і з приватизацією. Виставлений на аукціон лише за 14,5 мільярда карбованців він так і не знайшов свого господаря. Можливо, наступні торги зрушать «воза» з місця. Бо хоч як не крути, а енергокриза змушує натягувати віжки...

● *Херсон*

Посіяли гроші...

Повернувшись з відрядження, голова Генічеської райдержадміністрації Геннадій Заїченко вхопився за голову, коли дізнався, що надані сільгосппідприємствам кошти у розмірі близько 40 мільярдів карбованців під держконтракт 1996 року... зникли.

Після розслідування з'ясувалось, що кровні хлібобільські гроші було віддано столичній комерційній фірмі. Комерсанти зобов'язувалися у десятиденний строк відвантажити пальне генічеським землеробам. Однак минуло вже більш як місяць, а від постачальників — ні слуху, ні духу, ні пального.

Колектив редакції газети «Голос України» висловлює глибоке співчуття перекладачеві НАСТЕНКО О. О. з приводу тяжкої втрати — смерті її матері

НАСТЕНКО Марії Іванівни.

Правління Національного банку України з глибоким сумом сповіщає про передчасну смерть заступника начальника управління

ЗАХАРЧЕНКА Миколи Федоровича

і висловлює щире співчуття сім'ї та близьким покійного.

Проблема

А про приватну череду забули

З А ОСТАННІЙ час поголів'я корів у колективних господарствах Полтавщини зменшилося на третину і фактично досягло рівня... 1959 року. Вочевидь, що й молока стали надоювати менше. Минулого року від кожної корови одержали більш як 2100 кілограмів, а було й 3200! — в окремих господарствах ця цифра не становить й тисячі кілограмів.

За відсутності «великого» молока потужності молокозаводів не завантажені й наполовину. Втім, своє вони беруть, накручуючи ціну. Виникає парадоксальна ситуація: у КСП виробництво молока — збиткове, а його переробка на заводах і реалізація в торгівлі — рентабельні. Чому? А тому що, закуповуючи у виробника молоко за ціною 15 тисяч за 1 кг жирністю 3,5%, в магазинах продають його уже за ціною 44 тисячі за 1 кг і жирністю лише 2,1%.

Отож на запитання «як здешевити молоко, а відтак, і масло, сир, сметану?» є логічна відповідь — нарощувати продуктивність череди. Нині цей шлях нереальний, адже, щоб теля стало коровою, необхідно щонайменше два роки. Тим часом череду продовжують пускати під ніж, оскільки ні за що обсіятись. Безвихідь? Не зовсім. Бо є й інша статистика. За останні роки кількість корів у підсобних господарствах полтавців зросла на третину і нині складає 100 тисяч голів. Воно й зрозуміло: корова — годувальниця сім'ї. Особливо в роки лихоліть селянин покладав на неї усі надії. Молока вистачало і для себе, і на продаж. Однак, як не дивно, заготівля молока в приватному секторі зменшується. Минулого року в розрахунку на селянську корову його закуплено лише 236 кілограмів, а п'ятиріччя тому цей показник перевищував тонну. Якщо стисло, то причини такої метаморфози у розвалі існуючої тоді системи заготівель: відмовилися від неї і колгоспи, і сільради. Начебто за браком коштів, та, швидше, не з великого розуму.

А селянину, особливо з далеких сіл і хуторів, куди з молоком подітися? На ринок не поїдеш, а коли й доберешся, то дорога «з'їсть» увесь навар. Тому молоко згодовують свиням. І це за тих умов, що виробник як ніхто інший зацікавлений у його збуті. То де вихід? Він є, і досить простий — купувати молоко безпосередньо у садибі селянина. Для цього необхідно зробити не так багато: відновити подвірні об'їзди, відкрити приймальні пункти (все це було!) і відшукати гроші для вчасних розрахунків за здану продукцію. Полтавська обласна державна адміністрація з цього приводу надіслала листи до районів і подекуди заворушились. Та покладаючи це завдання на сільраду, вже заздалегідь було ясно, що там з ним не впораються. Найперше, за браком коштів. У ситуації, що склалася, вирішальне слово мають сказати переробники. До того саме вони зацікавлені в тому, аби стати ще багатшими. Адже нині на індивідуальний сектор припадає лише 5,3 відсотка від загальної кількості заготівель, а підрахунки показують, що їх можна довести до 50.

Григорій ГРИНЬ.

Полтавська область.

Екологія

З тривогою про сміття

У ЛЬВОВІ проведено семінар «Екологія міста». Його організатори — «Західно-український благочинний фонд екологічної та туристично-просвітницької інформації» /WETI/, Екогеофонд та творче об'єднання «Центр Європи».

На семінарі йшлося про перспективи ефективного очищення великого міста від забруднень. За словами директора Віденського комплексу з утилізації сміття Петера Вінтоняка, блага цивілізації обертаються зашморгом для людства. Одна з таких проблем — сміття. Певна річ, зазначив австрійський гість, народ, що тільки-но приступив до розбудови своєї держави і який чекає на Конституцію та долає економічну кризу, бачить перед собою інші пріоритети. Але всі вони можуть бути перекреслені проблемою елементарного виживання. Процес холодного згоряння, який триває на сміттєзвалищах, руйнує озонове середовище сильніш за промислові викиди. Термальна утилізація відходів зменшує їх обсяг на 90 відсотків, вагу — на дві третини. Такий комплекс водночас здатен забезпечити місто електроенергією та теплом. Шлаки стають основою бетонної маси, і їх використовують для будівництва доріг. Наприклад, у Відні частка теплозабезпечення з відходів становить 28 відсотків від загального річного споживання тепла. Завдяки спалюванню відходів зберігають близько 100 тисяч тонн нафти на рік.

До речі, саме представник Австрії Р. Костинський очолив Міжнародну асоціацію з питань перероблення твердих відходів /ISWA/, яка об'єднує державні організації, приватні компанії, науковців. Основна мета асоціації — обмін інформацією та практичним досвідом. Останнім часом асоціація приділяє особливу увагу творенню індустрії з перероблення твердих відходів у країнах, що розвиваються, і розробляє спеціальні програми з урахуванням особливостей економіки держав. Уже створено таку програму для 14 країн Азіатського регіону. Триває розробка проекту для Східної Європи. Його обговорюватимуть на сьомому Всесвітньому конгресі ISWA, що відбудеться в Йокогамі /Японія/ в жовтні цього року. Інформаційний фонд WETI та Екогеофонд виступили ініціаторами вступу України до цієї міжнародної організації.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львів.

У динамівців — піднесений настрій

Нива (Тернопіль) — Кривбас. 3:1. 10000. 1:0 Яворський, 14, 1:1 Мальцев, 31, 2:1 Шищенко, 65, 3:1 А.Капанадзе, 88. **Торпедо — СК Миколаїв. 2:1.** 7500. 0:1 Пономаренко, 4, 1:1 Вернидуб, 31, 2:1 Волков, 59. **Дніпро — Нива (Вінниця). 1:2.** 1500. 0:1 Головко, 36, 1:1 Нагорняк, 68, 1:2 Головко, 86. **Карпати — ЦСКА — Борисфен. 1:1.** 12700. 1:0 Мокрицький, 32, 1:1 Федоров, 81. **Таврія — Чорноморець. 0:0.** 9000. **Прикарпаття — Зірка-Нібас. 0:0.** 7000. **Динамо — Кремінь. 2:0.** 6000. 1:0 Ребров, 26, 2:0 Шевченко, 61. **Волинь — Металург. 2:1.** 2000. 1:0 Мозолюк, 48, 2:0 Мозолюк, 68, 2:1 Кріпак, 71. **Зоря-МАЛС — Шахтар. 0:2.** 3000. 0:1 Ковальов, 43, 0:2 Орбу, 49.

Динамо — 59 очок, Чорноморець — 55, ЦСКА-Борисфен — 45, Дніпро — 41, Карпати — 39, Шахтар і Зірка-Нібас — по 38, Металург — 36, Торпедо — 35, Прикарпаття — 33, Нива Тр., Кремінь — по 30, Таврія, Нива В. — по 29, Кривбас, СК Миколаїв — по 27, Волинь — 26, Зоря-МАЛС — 13.

Звичайно ж, головною подією, яка продовжує хвилювати багатьох, є женевське рішення виконкому УЄФА про зняття санкцій з київського «Динамо».

— Тепер ми гратимемо з особливим піднесенням, — сказав мені найкращий футболіст України минулого року Юрій Калитвинцев. — Та дискваліфікація величезним тягарем тиснула на всіх нас. Хлопці дуже сумували. Хоча ніхто не спокусився на заманливі пропозиції, які надходили з багатьох відомих клубів Європи. Тепер і тренуватися, і грати буде легше. Адже з'явився чудовий стимул.

Сам Юрій, який понад місяць тому переніс операцію, зроблену у Франції, через кілька днів збирається включитися в інтенсивне тренування, а днів через 10—12 — спробувати зіграти. Можливо, це буде матч 6 травня, в якому кияни прийматимуть свого головного конкурента за чемпіонський титул — «Чорноморець».

А поки що, натхнені женевськими рішеннями, динамівці вдома обіграли «Кремінь». Черговий гол забив Андрій Шевченко, який сьогодні, безперечно, є однією з найяскравіших зірок нашого футболу.

Гра «Динамо» — «Кремінь» була своєрідною репетицією кубкового півфіналу, який буде розіграно між цими суперниками у п'ятницю на київському стадіоні «Динамо».

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.
Видавець — Президія Верховної Ради України.
252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23, телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44, телефакс — 449-85-62.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 339474.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 031126.